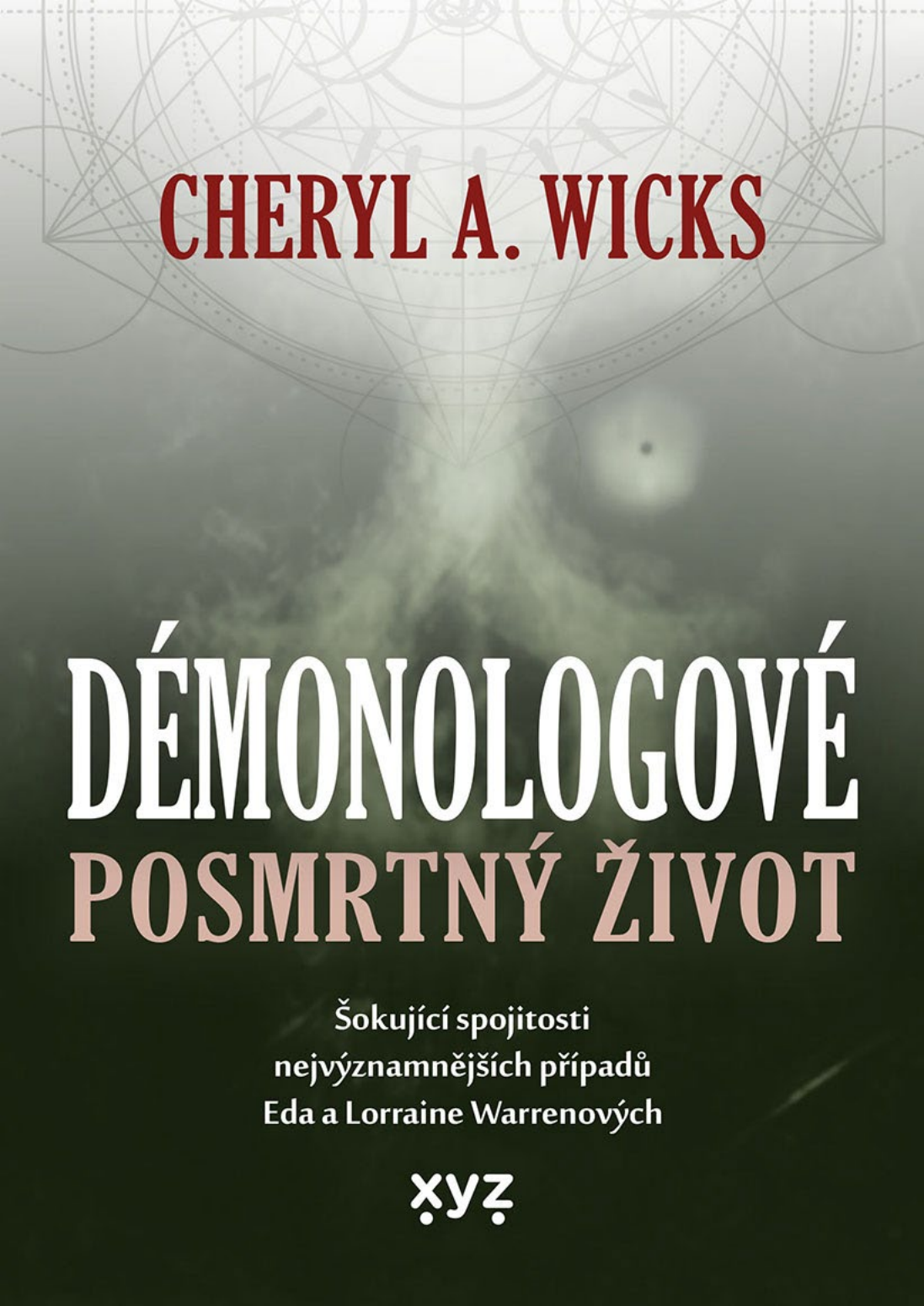

CHERYL A. WICKS

DÉMONOLOGOVÉ POSMRTNÝ ŽIVOT

Šokující spojitosti
nejvýznamnějších případů
Eda a Lorraine Warrenových

xyz

Démonologové: Posmrtný život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Cheryl A. Wicks
Démonologové: Posmrtný život – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHERYL A. WICKS

DÉMONOLOGOVÉ
POSMRTNÝ ŽIVOT

Šokující spojitosti
nejvýznamnějších případů
Eda a Lorraine Warrenových

xyz

OBSAH

Úvod	7
Část první – Seznamte se s Warrenovými	9
Kdo jsou Warrenovi?	11
Jak se Warrenovi stali paranormálními badateli?	17
Čím jsou Warrenovi jedineční?	20
Warrenovi nyní	23
Ed Warren: laický démonolog	25
Část druhá – Duchové: fakt nebo fikce?	
Neškodní či škodliví?	37
Případ č. 1 – Kapitánův strašidelný správce	51
Případ č. 2 – Neklid zavražděného chlapce	67
Případ č. 3 – Rozhovor s duchem	85
Případ č. 4 – Vodní poltergeist	95
Část třetí – Zlo: netvor či výtvor?	125
Případ č. 5 – Amityville: podvod nebo horor	139
Případ č. 6 – Pronásledována zlem	169
Případ č. 7 – Jako někdo posedlý	183
Část čtvrtá – Nevysvětlitelné:	
skutečné či směšné?	199
Případ č. 8 – Bigfoot v Tennessee	207
Případ č. 9 – Skotští duchové	227

Část pátá – Paranormální výzkum: podvod nebo věda?	259
Historické shrnutí	261
Poznatky paranormálního výzkumu	271
Celkové shrnutí	275
 O autorech	 281
Glosář	282

ÚVOD

VÍC NEŽ PADESÁT LET Ed a Lorraine Warrenovi sledovali duchy, přízraky a další paranormální jevy po celém světě. Jejich populární rozhovory v médiích a oblíbené přednášky umožnily tisícům lidí nahlédnout do neobyčejného, nadpřirozeného světa. Na základě přesvědčivého díla Warrenových vznikly dva filmy a nyní již deset knih.

Posmrtný život shrnuje pět desetiletí zkušeností z terénního výzkumu s historickou, vědeckou a náboženskou perspektivou a odhaluje, že i paranormální jevy mají předvídatelné vzorce jednání. Tyto vzorce jsou určující pro paranormální vyšetřování, aby Warrenovi zjistili, co se děje a proč.

Úvodní shrnutí a studie skutečných případů ukazují, jaké to je zažít a zkoumat záhadné jevy. Tento materiál je uspořádán do pěti částí.

Část první: Warrenovi se představují a vysvětlují, jak se stali paranormálními vyšetřovateli. Ed nám sděluje, co to znamená být **démonologem**.

Část druhá: pojednává o různých typech **duchů** a prezentuje čtyři studie případů, které ilustrují tento typ jevu. Zjistíme, že vyšetřování se skutečným a ověřeným senzibelem může být jediným způsobem, jak

vyřešit záhadné projevy, které odporují jakémukoliv jinému vědeckému vysvětlení.

Část třetí: zkoumá zamoření **zlem** a popisuje démonická setkání prostřednictvím slov samotných obětí – včetně aktuálních a nových informací od bývalých majitelů domů slavného případu v Amityville.

Část čtvrtá: posuzuje realitu nevysvětlených **záhad**, které existují v mnoha kulturách po mnoho staletí. To zahrnuje hlášená pozorování tvora bigfoot a výzvu týkající se odhalení rozličných podvodů během paranormálního vyšetřování.

Část pátá: se zabývá tím, co říká moderní **věda** o paranormálních jevech. Tato sekce obsahuje možná nejpřekvapivější odhalení ze všech.

Vydejte se s námi po stopách duchů a nadpřirozena, abyste lépe pochopili pohyb věcí, na které můžete v noci narazit.

ČÁST PRVNÍ

SEZNAMTE SE S WARRENOVÝMI

KDO JSOU WARRENOVI?

„ED A JÁ JSME MANŽELÉ téměř šedesát let,“ říká Lorraine v době vzniku této knihy. „Máme jednu dceru a skvělého zete a jsme také hrdí prarodiče a praprarodiče!“

Ed a Lorraine Warrenovi bydlí ve skromném domku připomínajícím chaloupku schoulenou mezi vzrostlými stromy a keři, které oni sami zasadili před desítkami let. Sdílejí svůj domov v Nové Anglii se zachráněnými domácími mazlíčky a také se tu pravidelně objevují i další návštěvníci jako mýval, vačice a divoký krocan hledající pochoutky, na které už si přivykli. Uvnitř je dům útulný a přeplněný sbírkami drobností, které pokrývají každý rovný povrch. Nejhojnější a nejprominentnější jsou andělé a krucifixy všech tvarů, velikostí a stylů. V suterénu je soukromé Muzeum okultních věd a na každé straně oddělená kancelář, jedna pro Eda a jedna pro Lorraine.

Lorraininy kancelářské složky jsou plné smluv, které se týkají přednášek, vydání knih, tisíců řečnických prezentací, stovek televizních a rozhlasových pořadů, kde byli Warrenovi hosty, a četných článků o jejich práci v různých časopisech. Videozáznamy z televizních vystoupení, z jejich vlastních paranormálních průzkumů a z jejich kabelové show nevelký prostor zcela zaplňují. Místnost prosvětlují tři malá okna a zjemňuje ji rozmanitá kolekce obrázků, polštářků a roztomilých

keramických stvořeníček. V rohu je naskládána celoživotní sbírka časopisů *Společnost pro paranormální výzkum v Nové Anglii* (*New England Society for Psychic Research* – NESPR). Korespondence přes fax, vytištěné e-maily a pošta z celého světa se hromadí v neukázněných stozích. Každý kousek podrobně zachycuje a popisuje jevy – od paranormálních pozorování až po pronásledování duchy a zamoření zlem.

Před dveřmi do Lorraininy kanceláře a na úpatí sklepních schodů je slabě osvětlená místnost bez oken. Velké stoly jsou postavené do tvaru písmena „T“ a obklopuje je různorodá směsice židlí. Oblast je vyzdobena ve stylu „strašidelného Halloweenu“. Artefakty odrážejí humor i práci Warrenových. Právě zde Warrenovi seznámili mnoho zájemců se svou prací, varovali je před mnohými nebezpečími a obohatili je o fascinujícími poznatky nasbírané za více než padesát let paranormálního zkoumání a vyšetřování.

Ti, kteří jsou víc zvědaví než bázlivi, se vydají dlouhou chodbou, kterou lemují Edovy dramatické olejomalby strašidelných domů. Na druhém konci tohoto tunelu se skrývá Muzeum okultních věd manželů Warrenových.

„Říká se, že je to jedno z nejstrašidelnějších míst na světě,“ říká Ed svým hostům. „Většina muzejní sbírky se opravdu použila pro démonické účely s hroznými následky... A tyto předměty pak zanechaly lidi zmrzačené, šílené nebo mrtvé. Některé z těchto artefaktů jsou pořád nebezpečné.“

Místnost ve tvaru L je vyplněna od podlahy ke stropu. Předměty se různí – od lebek, děsivých masek, přes znepokojivé figuríny a jednu rakev až po neškodně vypadající cetky, domácí varhany a ne tak nevinně vyhlížející hadrovou panenku Ann (Raggedy Ann) uvězněnou ve skleněné vitrině. Právě u venkovních dveří této místnosti má Ed svou kancelář.

Uvnitř Edovy kanceláře je velký stůl, obklopený policemi knih, které odkazují na historickou tradici démonologie. Malá stěna nad jeho stolem je poseta fotografiemi Eda s mnichy a exorcisty s kamennou tváří. Audiokazety tisíců rozhovorů pořízených při různých paranormálních vyšetřováních po celém světě jsou nacpané v každé skulině. Staré

kostelní hodiny měří čas hlasitým tikotem a pravidelnými hlubokými gongy, které se rozléhají jak v Edově kanceláři, tak v muzeu hned za ní.

Přesto to není ponuré místo. Právě tady Ed sepsal některé ze svých nejvyrovnanějších a nejinspirativnějších myšlenek. Právě tady Ed pomáhal všem těm lidem a snažil se rozeznat mezi klienty upřímnými, a těmi, kteří jsou labilní nebo prostě hledají pozornost. S šálkem kouřící kávy před sebou se opřel v křesle a poslouchal kazety znovu a znovu. Tady se také Ed modlí za vedení a sílu.

Ed je robustní, hladce oholený muž s prořídlymi šedými vlasy a veselými zelenými očima. Jeho hluboký hlas přitahuje pozornost a náklonnost domácích mazlíčků, vnoučat a kolegů výzkumníků. Jeho humor je břitký i laskavý. Má výjimečné znalosti okultismu, nikoli pouze teoretické. Jeho expertíza se zakládá na terénním studiu těchto praktik a zejména jeho vlastní zkušenosti. Největší odborníci se shodují, že Edova senzitivita pokud jde o projevy zla je nevídaná.

Lorraine je na druhé straně dokonalá dáma – jak svým chováním, tak vzhledem. Vlasy má vždy stažené do lichotivého měkkého uzlu. Zdá se, že má nekonečnou zásobu šátků a šperků, které doplňují její dobře sladěné outfity. Cítí se pohodlně v sukni, punčochách a podpatcích, i když prozkoumává strašidelné ruiny v Anglii či Skotsku. Upřednostňuje irské a skotské tartany¹, které na její vysoké postavě vypadají velice dobře. Její hlas je vždy veselý a má fenomenální paměť. Ráda se setkává s lidmi a vždy je popisována jako společenská. Pociťuje skutečnou empatii k lidem, divokým zvířatům a domácím mazlíčkům. Lorraine je citlivá a její city lze snadno zranit... A vidí mrtvé lidi.

„Narodila jsem se jako Lorraine Moranová v roce 1927 v Bridgeportu ve státě Connecticut, do milující irské rodiny, která měla ráda zábavu, vzdělání a náboženství“ vysvětluje Lorraine. „Moje senzibilní schopnosti se začaly projevovat v mých devíti letech. Když jsem navštěvovala Laurelton Hall (prestižní soukromá škola v Milfordu ve státě Connecticut), zjistila jsem, že ne všichni sdílejí moji schopnost vidět aury a du-

¹ Tartan – vlněná látka se vzorem barevných kostek a protínajících se linií, obvykle v tlumených podzemních barvách; vzor je spojen s konkrétním skotským klanem (poznámka překladatelky)

chy," dodává se smíchem. „Moje učitelky – jeptišky – vyjádřily zděšení a úzkost, když jsem popisovala barevná světla, která jsem viděla kolem obrysů lidí. To byla moje první zkušenost s nepochopením, strachem a odcizením, se kterými se díky svým senzibilním schopnostem budu potýkat celý život.“

Naštěstí, i když se lidé někdy Lorraine vyhýbali, nebyla... upálena na hranici. Od konce 19. století si fenomény senzibility, telepatie a ESP (mimosmyslové vnímání) vysloužily seriózní bádání alespoň části vědecké komunity – práce, která pokračuje dodnes.

V roce 1976 se Lorraine dozvěděla o ruském Kirlianově fotoaparátu na Kalifornské univerzitě v Los Angeles (University of California, Los Angeles – UCLA), který dokázal vidět a fotografovat aury. Tento přístroj, který dokázal zachytit kolem lidí stejná barevná světla, která ona viděla od dětství, ji zaujal. Ještě tentýž rok, hned po případu „Bigfoot v Tennessee“, odletěla na kalifornskou univerzitu.

Zatímco Lorraine byla zvědavá na fotoaparát, dr. Thelma Mossová, psycholožka z lékařské fakulty UCLA (the UCLA School of Medicine), byla zvědavá na Lorraininy jasnovidné schopnosti. Lorraine byla testována, její dovednosti ověřeny a její schopnosti identifikovány jako „médiu lehkého transu“. Na rozdíl od „médiu hlubokého transu“, Lorraine nedovoluje duchům bez těla, aby skrze ni promlouvali pomocí jejího hlasu.

Ed si musí vystačit s pouhými lidskými smysly, aby mohl pozorovat paranormální jevy. Narodil se v roce 1926 – jen čtyři měsíce před Lorraine. Jeho rodina žila v nejvyšším patře rodinného dvojdomku naproti kostelu v Bridgeportu ve státě Connecticut. Edova milovaná matka strávila většinu svého života bojem s alkoholem. Nepomohlo ani to, že v jejich domově během Edova dětství strašilo.

„Mezi pěti a dvanácti lety jsem byl přesvědčený, že slyším kroky spolu s bušením a klepáním, i když nikdo jiný nebyl doma. V noci jsem v přitmí skříňe v ložnici viděl tvář nevlídné stařeny,“ objasnil Ed.

„Když jsem vyrůstal, můj starší bratr nebyl skoro nikdy doma. Vždycky zůstával přes noc s přáteli. Až když jsme byli oba dospělí muži, můj bratr přiznal, že se i on se jako dítě příliš bál, než aby zůstal v domě

plném nevysvětlitelných vidin a zvuků, které by žádný dospělý neuznal za pravdivé.“

„Jednou v noci jsme se sestrou-dvojčetem zaslechli kulhavé kroky spolu s klepáním vycházkové hole, jako by náš dědeček stoupal po schodech na nedělní snídani. Nebylo však nedělní ráno... a dědeček byl mrtvý! Děsivé kroky a ťukání ustaly s konejšivou návštěvou naší matky u našich postelí. Až později jsme se ale dozvěděli, že naše matka byla celý večer mimo dům, aby zkontrolovala babičku, která později té noci zemřela. Pak jsme začali věřit, že jsme v podobě matky viděli anděla.“

Zatímco Edovi a jeho sestře tyto zážitky jistě připadaly nadpřirozené, jeho otec policista trval na tom, že existuje logické vysvětlení. Přesto nenabídl, ani neodhalil žádnou jinou pravděpodobnou příčinu. Místo toho rodiče přepisovali tyto podivné události dětské fantazii. Nicméně Edův otec byl extrémně věřící muž, který chodil každý den do kostela a povzbuzoval Eda, aby důvěřoval Bohu na základě víry. Zároveň však Eda odrazoval od toho, aby věřil tomu, co mu říkaly jeho vlastní uši a oči. Edovým řešením bylo věřit – v obojí.

Lorraine a Ed se setkali v kině Colonial Movie Theater na Boston Avenue v Bridgeportu ve státě Connecticut. Ed tam pracoval jako uvaďč, když Lorraine přišla s dalšími dívkami ze Skupiny křesťanské mládeže kostela Sv. Charlese (St. Charles Christian Youth Group) na promítání. Edovi a Lorraine bylo v té době pouhých šestnáct let.

Když byli v kině, došlo k leteckému náletu, který je všechny vyhnal z budovy. Ed nabídl Lorraine a jejím kamarádkám, že je pozve na místo zvané Rich's, kde podlaha a desky stolů byly mramorové, takže by tam bylo bezpečno pro případ dalšího náletu. Lorraininy přítelkyně si objednaly pěticientovou kolu, ale Lorraine si objednala vychlazenou so-dovku. Ed ji nazval „zlatokopkou“. Navzdory této urážce byla Lorraine ohromena, jak elegantní, čistý a zdvořilý tento mladý muž je.

Později šli všichni společně domů a chodili s jednou nohou na ob-rubníku a druhou na silnici. Dorazili k Edovu domu jako první. Když chlapec vyběhl schody po dvou, Lorraine měla vizi Eda jako dospělého muže. Ten večer si do deníku zapsala: „Právě jsem potkala Eda. Strávím s ním zbytek života.“

Když se zdálo, že vztah začíná být vážný, jeho otec poskytl Edovi jen jednu radu: „Zjisti, jak se chová ke svým rodičům, a tak se bude chovat i k tobě.“ Lorraine a její rodiče si byli velmi blízcí a měli vztah založený na vzájemné úctě a lásce – vztah, který Lorraine napodobí i ve svém manželství.

Drsný mladík a slečna z Bridgeportu se do sebe zamilovali a zasnoubili se, když bylo Edovi sedmnáct a rukoval k námořnictvu. Ed během druhé světové války sloužil u ozbrojené stráže amerického námořnictva na palubě obchodní lodi námořní pěchoty. Dne 5. února 1945 se Edova loď dostala pod nepřátelskou palbu, když křižovala Severní moře, a začala hořet. Těsně předtím, než Ed seskočil z přídě lodi, někdo zavolal jeho jméno a hodil mu záchrannou vestu. Zatímco se Ed snažil udržet na hladině v ledových vodách, další námořník z Texasu se mu vyšplhal na záda.

„Snažili jsme se dostat k další lodi, ale ta začala také hořet,“ vzpomíná Ed. „Mezitím nám oběma hrozilo, že nás v té vodě plné nafty úplně pohltní plameny. Prosil jsem o ochranu Blahoslavené Panny Marie a najednou se kolem nás ohně jako zázrakem rozdělily. Menší hlídková loď se tak dokázala přiblížit a posádka vysvobodila toho muže z mých zad. Naši zachránci se však obávali, že loď poblíž je na pokraji výbuchu, a já slyšel, jak říkají: ‚Nechte ho tu.‘ Ale muž, kterého jsem zachránil na svých zádech, trval na tom, aby mě tam nenechávali, a já nakonec ucítil, jak mě tahají ven za paži do člunu.“

Lorraine prohodí: „Mezitím jsem já ve Státech šílela strachy. Jen šedesát devět mužů ze dvou lodí přežilo to martyrium a většina z nich byla vážně popálena. Ed nebyl uveden mezi přeživšími po dobu čtyřia dvaceti hodin. Pak jsem se konečně dozvěděla, že ho poslali do námořní nemocnice na Staten Island ve státě New York, aby mu tam ošetřili zranění hlavy. Zrovna jsem se zotavovala po operaci prasklého slepého střeva, ale požádala jsem doktora, aby mě nějak zalepil, a vydala jsem se Eda navštívit.“

Zatímco byl Ed na dovolené přeživších, dvojice se v roce 1945 vzala. Ed se krátce poté vrátil do služby v Tichém oceánu. Těsně po náletu na Hirošimu byl Ed v japonské Nagoře a tam dostal zprávu o naro-

zení svého jediného dítěte, dcery. Když se Ed vrátil z války domů, byl tak hubený, že se mohl schovat za sloup. Následující léta jeho postavu zakulatila, ale nikdy neumenšila jeho smysl pro humor, vřelý úsměv, upřímný přístup a neutuchající zvědavost ohledně svého neobvyklého dětství a zázračné vojenské zkušenosti. Zůstal také oddán Blahoslavené Matce Marii a přesvědčen o síle modlitby. Warrenovi se navzájem doplňují, přičemž Edova síla charakteru a drsná pouliční mazanost vyvažují Lorraininu sofistikovanou laskavost a citlivost. Společně sdílejí pevný smysl pro účel a morálku. Ve svém dlouhém manželství si také užívají uklidňujícího a povzbuzujícího přátelství. Jejich neustálé vzájemné škádlení baví každého, kdo s nimi přijde do styku.

Ed a Lorraine zůstávají oddanými římskými katolíky a cítí, že jejich práce a objevy jen posílily jejich náboženské přesvědčení. Jejich výzkum jim také dává upřímný respekt a úctu ke všem náboženstvím, která podporují bezpodmínečnou lásku. Jejich jedinou výhradou vůči ateistům a agnostikům je jejich potenciální zranitelnost vůči silám zla. „Pokud neúmyslně pozvou zlo do svého života, nebo se se zlem setkají, nemají žádnou obranu,“ vysvětluje Ed. „Ve skutečnosti se na ně zlo z tohoto důvodu konkrétně zaměřuje.“ Dodává: „Když je nouze nejvyšší, pomoc boží nejbližší². Lorraine a já vám můžeme říct, že ve strašidelných domech není mnoho ateistů.“

JAK SE WARRENOVI STALI PARANORMÁLNÍMI BADATELI?

Když mě propustili z námořnictva, navštěvoval jsem umělecké „kurzy a dělal olejomalby venkovských krajinek,“ začíná Ed. „Lorraine vyučovala výtvarnou výchovu na místní škole. I přes rozptýlení výchovou dítěte a starostí o živobytí nás stále zajímaly naše paranormální zážitky. Když jsme během letní turistické sezóny objížděli pří-

² V originále „there are no atheists in foxholes“ doslova „v liščích norách nejsou žádní ateisté“ – aforismus, který naznačuje, že doba extrémního stresu nebo strachu může podnitit víru ve vyšší moc (poznámka překladatelky)

stavy na pobřeží Nové Anglie, abychom prodali mé obrazy, hledali jsme s Lorraine také strašidelná místa.“

Warrenovi cestovali rok co rok po Východním pobřeží ve svém oblíbeném černém Chevy Eagle z roku 1933, který koupili za pouhých patnáct dolarů a který pojmenovali Sedmikráska (Daisy). Vozidlo stále mají a je zaparkované před jejich Muzeem okultních věd stejně jako pohřební vůz z jiné doby. Jedna z prvních odboček, kterou Warrenovi učinili, aby prozkoumali záhadu, byla do domu „Mary zrozené z oceánu“ v Hennikeru ve státě New Hampshire. Právě sem se prý vrátil duch Mary Wallaceové v přízračném kočáře, který táhlo šest koní. Proslýchalo se také, že pirát, který dům postavil a pozval Marii, aby tam bydlela, ukryl pod krbovou deskou poklad. Edovi a Lorraine bylo v době této rané návštěvy pouhých jednadvacet a dvacet let.

Ed vypráví tento příběh: „Když přítel, se kterým jsme tam jeli, odmítl jít tmou do toho impozantního domu, abychom zjistili, zdali by nás nepustili dovnitř, udělal jsem jedinou logickou věc. Vystrnadil jsem Lorraine z auta a zamkl dveře! Věděl jsem, že jestli nás někdo dokáže dostat dovnitř, je to Lorraine. Nikdo nedokázal odolat jejímu irskému šarmu a neodbytnosti. Přítel a já jsme ze zaparkovaného auta sledovali, jak se vydává ponurou cestičkou k hlavnímu vchodu. Zaklepala a v okně vysoko nahoře jsme spatřili světlo. Světlo se přestěhovalo do spodního patra a nakonec se dveře otevřely. Brzy jsme viděli Lorraine, jak nám kyne, abychom se k ní připojili.“

Jakmile byli Warrenovi uvnitř, diskutovali o pověsti domu se současným majitelem a prozkoumali podivné události, které se staly od doby, kdy se tam vlastník nastěhoval. Právě během tohoto rozhovoru měla Lorraine svůj první paranormální zážitek. Od tohoto prvního „vyšetřování“ rostly Lorraininy senzibilní schopnosti, stejně jako její sebedůvěra. Rychle zjistila, že ve strašidelných domech mají problémy a potřebují pomoc nejen živí. Během následné návštěvy ve stejném domě ona a další přítomní viděli zjevení „Marie zrozené z oceánu“ snášející se po schodech.

To, co začalo jako zvědavost a potřeba potvrzení, přerostlo v příležitost pomoci ostatním a vyřešit jejich obavy a důvěru ve své duševní

zdraví. Aby Ed získal přístup na další známá strašidelná místa – aniž by se musel uchýlit k vyhazování Lorraine z auta – namaloval děsivé obrázky každého domu, který chtěli prozkoumat. Lorraine následně nabídla obraz majitelům domu zdarma... pokud by byli ochotni sdílet s nimi strašidelné příběhy spojené s domem.

Obyvatelům se vždy ulevilo a utěšilo je, když se dozvěděli, že se svými podivnými zážitky nejsou sami. Po několika rozhovorech si Warrenovi začali všimnout zřetelných podobností a vzorců hlášených neobvyklých událostí. Také si uvědomili, že zatímco mnohé z jevů byly ve své podstatě neškodné, některé se zdály být záměrně destruktivní a záludné. Jejich shromažďování informací dostalo najednou jiný cíl – skutečně porozumět těmto jevům, aby mohli udělat víc, než jen soucítit s lidmi, které ten který fenomén trápil.

Lorraine vysvětluje: „Začali jsme vyšetřovat v polovině čtyřicátých let. V roce 1950 jsme založili Společnost pro paranormální výzkum v Nové Anglii. Nicméně se naše práce dostala na veřejnost až koncem šedesátých let. Náš farní kostel tehdy pořádal dobročinnou sbírku a obrátili se na Eda, aby nabídl jeden nebo dva obrazy do aukce. Ed pozval organizátory k nám, aby si obrazy vybrali, a zjistil, že vysvětluje příběhy těch strašidelných domů. Jeho hosty to tak zaujalo, že Eda a mě požádali, abychom obrazy nabídli a podělili se o historii těch domů.“

Warrenovi nejdříve váhali, zdráhali se být označeni za pomatence nebo svatokrádežníky. A jako malíř neměl Ed žádnou zkušenost s proslavou na veřejnosti a bylo mu nepříjemné být středem pozornosti. To, co je nakonec motivovalo, aby přece jen promluví o obrazech, které dají do aukce, bylo vlastně jejich motivací celou dobu. Možná by někdo další mohl těžit ze zkušeností a informací, které oni nasbírali.

Ed se zasměje: „Ukázalo se, že to byla nejúspěšnější sbírka, jakou kdy fara měla. Slovo se šířilo a kolem bloku se vytvořila fronta lidí, kteří chtěli slyšet, co chceme říct.“

Věcný tón Eda a Lorraine, suchý humor a upřímná starost propůjčily jejich zkušenostem a postřehům důvěryhodnost. Davy přistupovaly k jejich příběhům s úctou i zvědavostí a posluchači nabízeli vlastní věrohodné příběhy. Warrenovi od té doby následovali stejný formát a za-

chovali si svůj neokázalý styl prostřednictvím tisíců rozhovorů a přednášek na dobročinných akcích či na vysokých školách po celém světě.

Warrenovi se postupem času také stali častými a oblíbenými hosty televizních a rozhlasových pořadů a měli v místní kabelové televizi svůj vlastní program s názvem *Hledači nadpřirozena* (*Seekers of the Supernatural*). Založili Společnost pro paranormální výzkum v Nové Anglii (NESPR), aby dali své práci pojmenování a podpořili bezpečný a profesionální výzkum a dokumentaci paranormálních jevů. Stále vydávají čtvrtletní *Časopis NESPR* (*NESPR Journal*) se skutečnými zkušenostmi nasbíranými po celém světě. Nabízejí historické perspektivy spolu s radami a možnými vysvětleními založenými na vědě a svých odborných znalostech.

Jejich příjem pochází z přednášek a z vydání jejich knih. Warrenovi nikdy nepřijali grant od žádné z mnoha institucí, které jim jej nabízely. Očekává se, že klienti zaplatí výdaje Warrenových i v případech, a to zejména, vymýcení podvodů. Přesto Warrenovi ochotně pomáhají i těm, kteří nejsou schopni cestovní náklady uhradit, pokud to má dobrý důvod.

ČÍM JSOU WARRENOVI JEDINEČNÍ?

Více než padesát let mluvili Warrenovi o paranormálních jevech s tisíci důvěryhodnými svědky ze všech společenských vrstev, kultur a náboženství. K dnešnímu dni to žádný jiný samostatný výzkumník nebo výzkumný pár nikdy nedokázal v takovém rozsahu. Kanceláře manželů Warrenových přetékají více než 3000 spisy případů. Uskutečnili přes 7000 rozhovorů s lidmi spojenými s těmito případy a osobně byli svědky nebo zorganizovali téměř 700 exorcismů s uznávanými a respektovanými náboženskými představiteli.

Bezprecedentních padesát let paranormálního vyšetřování zavedlo Warrenovy do Austrálie, Japonska, většiny Evropy a po celých kontinentálních Spojených státech – na žádost vládních úředníků, církve nebo trýzněných lidí, kteří hledali pomoc ohledně toho, co nedávalo

smysl a odporovalo fyzikálním zákonům. Ať už šlo o spolupráci s anglikánskou církví nebo buddhisty v Japonsku – při prozkoumávání strašidelných hospod, opatství nebo tunelů – Warrenovi neustále zaznamenávali spolehlivé vzorce, které se nedají při seriózním studiu paranormálních událostí ignorovat.

Lorraininy jasnovidecké schopnosti ověřené na UCLA přináší perspektivu, kterou mnoho jiných výzkumníků – laických ani vědeckých – nemá. Ed disponuje svými vlastními paranormálními zážitky, ale zároveň si vyvinul jedinečný soubor znalostí o okultismu a démonologii a je vyhledáván i respektován orgány v trestním řízení i náboženskými vůdci.

Ed zdůrazňuje: „Věda dnes začíná přesněji testovat, ověřovat a měřit jasnovidecké schopnosti a také rozpoznávat vzorce neobvyklých jevů. Parapsychologie, kdysi okrajová věda, se postupně přesouvá do hlavního proudu, protože modernější, přijatelnější a intelektuálnější oblasti kvantové fyziky a mechaniky se připojují k vážnému zkoumání metafyzické oblasti. Mnoho dnešních nejskvělejších badatelů souhlasí s tím, že v našem světě je mnohem více, než se na první pohled může zdát... nebo co může být nyní podchyceno nejs sofistikovnější lidskou technologií.“

Mezitím každý, kdo měl předtuchu, „špatný pocit“, pocítil sílu modlitby nebo se setkal s něčím zázračným či nepřírozeně znepokojivým, také věří, že v našem světě je víc, než by se na první pohled zdálo. Kvůli důvěryhodné pověsti a stylu Warrenovi i nadále přitahují popisy takových jevů prostřednictvím svých prohlídek okultního muzea, každoročních halloweenských večírků, čtvrtletního časopisu a webových stránek. Mnoho shromážděných příběhů pochází od právníků, chirurgů, vědců, policie a dalších vzdělaných odborníků. Jsou to lidé, kteří respektují Warrenovy jako profesionály. Pokud by je za odborníky nepovažovali, nechali by si své podivné příběhy pro sebe.

Ed dodává: „Byli jsme to my, komu zavolala televize Channel 5, abychom pomohli vyšetřit podivný příběh o děsivých nadpřirozených událostech v domě v Amityville. Lorraine a já jsme byli jedinými paranormálními výzkumníky, které manželé Lutzovi po útěku vpustili do

svého domu. Vedli jsme jediný vyšetřovací tým, který byl v domě téměř okamžitě po nahlášených událostech, což nám poskytlo jedinečný pohled na tento kontroverzní případ.“

Zatímco Amityville dal světu jednu knihu a jeden film, dílo Warrenových bylo dosud předmětem deseti knih a dvou filmů. Přestože se vyprodaly, stále je po jejich knihách taková poptávka, že *Démonologové* (*The Demonologist*; česky vyšli v roce 2020) – původně vydaný v roce 1980 a jehož autorem je Gerald Brittle – se rychle stal bestsellerem a nedávno byl nově vydán. Filmy *Ďábel v Connecticutu* (*The Devil in Connecticut*) a *Strašení* (*The Haunting*) jsou stále tak populární, že se pravidelně vysílají v nočním televizním programu – a vždy vyvolají stovky žádostí o kopie a knihy manželů Warrenových.

Důvěryhodnost a jedinečná práce Warrenových měly dopad také na moderní právo. V roce 1990 vyděšená žena kontaktovala Warrenovy a prosila je o pomoc. Tato zdravotní sestra a svobodná matka si pronajala viktoriánský dům v Rockville ve státě Connecticut, s možností koupě. Její syn se však od první noci bál zůstat sám ve svém pokoji. Byla s ním a utěšovala ho toho prvního večera, když oba uslyšeli podivné zvuky vycházející z prvního patra. Nikdo další však v domě nebyl.

Lorraine vysvětluje: „Po dobu šesti měsíců byli ona a její syn každý den mučení hlasitým bušením, létajícími předměty a kýváním závěsných rostlin. Kuchyňský telefon byl před jejich očima stržen ze zdi neviditelnou silou. A jednoho dne vstoupili do kuchyně a našli velký nůž, který se ještě chvěl poté, co byl zabodnut do podlahy. Ve druhém patře je vyděsil zvuk kroků a pak bouchnutí, jak něco těžkého spadlo, když se někdo neviditelný plížil po schodech.“

Warrenovi osobně byli svědky a pozorovali mnoho z těchto bizarních jevů a některé z nich zachytili na filmové a zvukové nahrávky. Ověřili si, že se v tom domě děje něco příšerného kvůli dřívější tragické události. Když majitel domu odmítl zrušit nájemní smlouvu, Warrenovi svědčili u soudu ve prospěch ženy, která svůj případ vyhrála a vznikl celoamerický precedens.

Výsledkem je, že Connecticut a mnoho dalších států má nyní zákon, který vyžaduje, aby majitelé nemovitostí – pokud o to budou požádáni

– zveřejnili jakékoliv nevysvětlitelné zvuky nebo aktivity. I když je vše v klidu, ale ve vašem sklepě bylo nalezeno mrtvé tělo, někdo se oběsil na vaší půdě nebo byla vyvražděna rodina, než jste dům získali za výhodnou cenu, jste ze zákona povinni tyto události sdělit potenciálním kupcům popř. nájemci. V případě nezveřejnění může dojít ke zrušení smluv o prodeji či pronájmu nemovitostí.

V průběhu let začali Warrenovi stále víc využívat infračervené fotografie a moderní filmové, video a audio technologie při svém vyšetřování a zachytili tak překvapivé obrazy a zvuky. Přesto Ed a Lorraine nikdy neignorovali pozorované důkazy jednoduše proto, že je nebylo možné vidět nebo měřit pomocí přístrojů vyrobených lidskou rukou.

Během nevyhnutelných kontroverzí a kritiky kolem své práce si Warrenovi stojí za svými postřehy – které se shodují se zkušenostmi bezpočtu jiných.

WARRENOVI NYNÍ

Ipo sedmdesátce Warrenovi stále cestovali po celém světě a od pobřeží k pobřeží, aby přednášeli a vyšetřovali případy. Každý týden pořádali školení pro začínající paranormální výzkumníky a pořádali místní kabelovou televizní show. Jednou ročně organizují populární halloweenový večírek, který přitahuje stovky lidí z celé země a někdy i světa.

Warrenovi také každé jaro vedli skupinu vyšetřovatelů na strašidelnou cestu po Skotsku. Tento výlet umožnil Edovi a Lorraine navštívit jedno z jejich oblíbených míst na světě – ostrov Skye. Warrenovi ve svém domě v Connecticutu nadále nabízejí prohlídky s průvodcem prostřednictvím svého soukromého Muzea okultních věd pro stovky skupin. Celosvětově jsou Warrenovi stále žádaní na talk show, pro články v časopisech a novinách, na filmy a knihy. Mezitím a až donedávna Ed stále maloval a prodával své obrazy.

Ráno 26. března 2001, ve věku čtyřiasedmdesáti let, Ed Warren doma zkolaboval, když volal kočku jménem Coon dovnitř. K velkému překvapení všech lékařů přežil noc a zůstal pět měsíců v kómatu. Lékaři

rodině doporučili odpojit přístroje, ale Lorraine odmítla. Navzdory všem předpokladům se Ed z kómatu probral a zahájil rehabilitaci. Strávil více než rok v nemocnicích a po rehabilitačních centrech i mimo ně. Lorraine připravila dům pro jeho invalidní vozík a on se konečně vrátil domů do péče své ženy a řady profesionálních ošetřovatelů.

Sotva se Ed probral z kómatu v rehabilitačním zařízení, popadl na jednu náhrdelník mladé zdravotní sestry a zařval: „Ven!“ Později se Lorraine dívce omluvila a podívala se na šperk, který vyvolal Edův výbuch. Byl to přívěsek pentagramu – symbol temné magie. Ačkoliv Ed v té době sotva fungoval, stále zastával své poslání jednoho z mála laických démonologů na světě.

Lorraine dodává: „A jednou, bylo to 10. září, když byl Ed v ordinaci urologa, najednou popadl zpravodajský časopis a odmítl ho pustit. Byla jsem nucena se zeptat, zda si můžeme časopis vzít domů. Jakmile jsme dorazili domů, časopis jsem odložila a zapomněla na něj. Když jsem nazítří Eda ráno obstarávala, uslyšela jsem tragickou zprávu o teroristických útocích. Později jsem se náhodou podívala na časopis, který Ed popadl, a viděla jsem, že na obálce jsou newyorská Dvojčata.“

Mezitím, měsíce před svým kolapsem a teroristickými útoky 11. září, Ed sestavil audiokazetu s uklidňující hudbou a těmito slovy:

„Vzpomeňte si, co nám řekla svatá Terezie z Avily: „Nechť tě nic neruší... nic tě neděsí. Všechny věci pomíjejí. Bůh se nikdy nemění. Trpělivost a víra překoná všechny věci. Kdo má Boha, nic nepostrádá. Bůh sám stačí.““

Lorraine bez zaváhání ujišťuje lidi, že nepřetržitá péče o Eda je ta nejlepší práce, jakou kdy vykonávala. Přesto tato činnost vyžaduje hodně jejího času a pozornosti. I tak stále poskytuje telefonické rozhovory a radí klientům ohledně mnoha případů, které se neustále objevují. S pomocí své dcery, zetě a mnoha oddaných dobrovolníků udržuje webové stránky, vydává čtvrtletník *Časopis NESPR*, pořádá každoroční halloweenské večírky, plánuje prohlídky okultního muzea a přednáší na místech, která nejsou dál než den jízdy od jejího domova.

Neotřesitelná láska a vzájemná podpora Warrenových odráží integritu, kterou projevují ve všem, co dělají. Úžasné životní dílo Eda a Lorraine bylo vždy o hledání pravdy bez ohledu na to, jak bizarní se může zdát. Navzdory své rostoucí slávě a reputaci zůstali oddaní tomu, aby pomáhali ostatním dosáhnout duševního klidu... pochopit podivné věci, které se jim mohou dít... a naučit se, co lze udělat pro minimalizaci nebo prevenci děsivých nadpřirozených událostí.

ED WARREN: LAICKÝ DÉMONOLOG

Ed Warren vlastními slovy vysvětluje, jak se stal jedním z pouhých sedmi démonologů ve Spojených státech z jedním z mála „laických démonologů“ na světě.

Někteří lidé se bojí „démonologů“ a myslí si, že se rádi poflakujeme kolem démonů, nebo ještě hůř, povzbuzujeme je a uctíváme. Nic nemůže být dále od pravdy. Démonologové studují demony, aby odradili lidi od provádění okultismu a aby pomohli těm, kteří se stali obětí takových praktik.

Jen málo lidí zavolá policii, pokud si myslí, že mají ve skříni „Caspera“³, nebo když na ně čeká v obývacím pokoji oblíbený, leč mrtvý příbuzný. Ale policii volají, když se neviditelné síly stanou tak násilnými a hroživými, že se nemají kam obrátit. Policisté jsou experti na kriminalitu, ale to z nich ještě nedělá kriminálníky. Stal jsem se expertem na neviditelné temné síly, ale to ze mě nedělá uctívače ďábla.

Většina démonologů jsou „duchovní“; kněží, pastoremové a další zbožní vůdci organizovaného náboženství, kteří zasvěcují životy své víře. Nikdo by si mě nespletl s knězem. Proto jsem považován za „laického démonologa“. I s rizikem, že vás popletu, se však také považuji za duchovního démonologa – protože pevně věřím, že Bůh je jedinou mocí nad silami zla.

³ Casper – hlavní hrdina stejnojmenného animovaného seriálu; je to přátelský a sympatický průsvitný duch (poznámka překladatelky)

Démonolog není totéž co exorcista neboli vymítač ďábla. Tuto funkci může vykonávat pouze extrémně zbožný věřící člověk, pečlivě vyškolený. Jedná se o velmi nebezpečnou práci. Přesto existuje mnoho lidí, kteří tvrdí, že dokážou vymítat ďábla, stejně jako je mnoho těch, kteří tvrdí, že mohou předpovědět vaši budoucnost. Jak řekl jeden kněz: „Ďábel není nějaký zatracený blázen. Je to zatracený anděl. A z vás dokáže udělat zatraceného blázna.“ Může udělat i něco horšího. Může vás zabít a obsadit vaši duši. Exorcismus vyžaduje zodpovědnost, kterou by neměli disponovat amatéři. První ukazatelem úrovně odbornosti takového exorcisty je jeho ceník služeb.

Nicméně, když se lidé seznámí s některými z našich děsivých případů, které jsou předmětem tolika rozhovorů v televizi a časopisech, knih, a dokonce i některých filmů, mají mylnou představu, že tato práce je klíčem ke slávě a bohatství. Opět to nemůže být dále od pravdy. Přesto za mnou mnohokrát po přednášce lidé přišli a zeptali se: „Co musím udělat, abych se stal démonologem? Chci být démonologem jako vy.“

No, pravda je taková, že já jsem se nikdy démonologem *nestal*. Já jsem se jako démonolog *narodil*. Co to znamená? To není kariéra, kterou jsem plánoval nebo si vybral. Ona si vybrala mě. A i když se z knih a zkušeností lze mnohému naučit, někdo má k některým věcem větší vnímavost než jiní. Okolnosti, ve kterých se někdo ocitne, a šance, které se mu nebo jí naskytanou, přispívají k zájmům, dovednostem a příležitostem, které se pak rozvíjejí.

Když se ohlédnou zpět, mám pocit, že jsem se už s určitými dispozicemi narodil a později jsem jen dostal příležitost rozvíjet a hromadit informace. Když jsem neměl znalosti, které jsem potřeboval, vždycky se mi jevilo, že ke mně samy dorazily... někdy ve formě konkrétního případu, někdy díky knize nebo jiné osobě, ale vždy tyto informace dorazily ve chvíli, když jsem je potřeboval.

Neprobudil jsem se jednoho dne a neřekl si: „Chci být démonologem“. Přesto jsem se stal uznávaným odborníkem v této oblasti i bez titulů z teologie či psychologie nebo kurzů parapsychologie. A po pětadvaceti až třiceti letech paranormálního bádání mnoho různých

duchovních a vůdců ve všech typech náboženství zjistilo, že jaksi rozumím nadpřirozenu, a vím o něm dokonce i více než jejich vzdělání odborníci.

Jan 15:16-17: „*Vy jste si ne zvolili mne, to já jsem si zvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce, a vaše ovoce, aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu..*“

Mnozí, které přitahuje vzrušující veřejný život, který vedeme, věří, že vše, co musí udělat, je navštívit strašidelná místa, aby se stali stejně proslulými jako Lorraine a já. Trvalo nám to přes padesát let – dlouhých padesát let našeho života, které jsme zasvětili vyčerpávajícímu cestování po mnoha stovkách tisíc kilometrů a neúnavnému bdění mnoho nocí při vyšetřování na neznámých místech. Také to přináší rizika fyzická a emocionální.

Máme s Lorraine neotřesitelnou víru a jsme velmi zbožní. Naším motivem bylo vždy porozumět a pomáhat – ne zbohatnout (stále nejsme majetní) nebo se stát slavnými (to jsme jen po dobu upoutávek). Pokora je rozhodující, abychom byli schopní rozpoznat a respektovat síly mocnější, než jsme my... a vzývat Boží síly, které pravidelně potřebujeme. Uvědomujeme si také důležitost smyslu pro humor. Toto je podivné zaměstnání.

CELOŽIVOTNÍ VÝCVIK

Od útlého věku jsem se zajímal o duchařské příběhy. „To není nic neobvyklého,“ dalo by se říct. Když se však většina kluků pustila do baseballu nebo fotbalu, já sportoval jen do určité míry. Mé zájmy směřovaly spíše k antropologii, historii, geografii a vědě o nadpřirozenu... o nevysvětlitelném.

Nebyl jsem tím, co by se dalo nazvat dobrým studentem. Ve skutečnosti jsem byl pravděpodobně jedním z těch zlobivých – vždycky jsem seděl vzadu ve třídě, házel papírové kuličky a dělal neplechu. Ale také jsem už tehdy rozpoznal, v čem tkví můj problém. Věděl jsem o temné stránce života v raném věku, protože jsem se do takového života narodil.

Druhý list Korintským 1:4: *V každém našem soužení nás potěšuje, abychom ty, kdo mají jakékoli soužení, mohli povzbuzovat tímtež potěšením, které jsme sami přijali od Boha.*

Moje matka byla alkoholička. Přesto bych ji nevyměnil za žádnou jinou matku. Jako malý chlapec jsem zažil mnoho trapných chvil, kdy jsem nechápal, proč moje matka takhle pije. Přesto jsem ji vždy miloval a respektoval.

Na svého otce – mého soukromého supermana – jsem byl velmi hrdý. Táta byl tvrdý, drsný chlap... policista, boxer, sloužil u námořnictva a bojoval v první světové válce. Chtěl jsem být jako on. Táta nikdy nekouřil a nikdy nepil. Ani já jsem žádnou z těchto věcí nikdy nedělal. I když jsem měl spoustu příležitostí a někdy jsem i chtěl, vědomě jsem se rozhodl *proti*. Jsem vděčný své matce i otci, že mě naučili, že mám vždycky volbu. Jako démonologovi se mi to velice hodilo.

„Svobodná vůle“ je jedním z nejvzácnějších darů, jaké máme. Dát svoji volbu napospas nátlaku vrstevníků, spiritistům nebo závislosti na drogách či alkoholu je nebezpečné a neuvěřitelně marnotratné. Jako válečný veterán, manžel, otec a démonolog věřím, že veškeré úsilí v tomto světě je bojem o kontrolu. Jsou tací, kteří chrání svou svobodnou vůli a respektují ji u druhých. Pak jsou tu jiní, kteří se snaží ovládat ostatní pomocí manipulace, lži a výhrůžek. Fanatici a despotové, stejně jako démoni, spadají do této druhé kategorie. Chtějí absolutní kontrolu... ať to stojí, co to stojí.

Lorraine byla v mém životě velmi důležitá, jsme manželé téměř šedesát let. Její zkušenost z dětství byl život ve zdravé, milující rodině. Naučila mě příjemnějším a slušnějším stránkám života, které jsem neviděl, ani jim nerozuměl předtím, než jsem ji potkal.

Čtvrt, kde jsem vyrůstal, byla mimořádně drsná, proto jsem musel být stejně drsný, abych přežil. A jako by toho bylo málo, od pěti do dvanácti let jsem žil v domě, kde strašilo, zažil jsem tam velmi děsivé věci. Spolu s mojí sestrou-dvojčetem jsme viděli přízraky ve skříni, slyšeli jsme kroky blížící se po schodech doprovázené klepáním vycházkové hole. A dokonce jsme měli podivně zázračnou zkušenost, když jsme si

mysleli, že nás utěšuje matka. Později jsme se dozvěděli, že naše matka byla v té době mimo dům.

Tyto hrůzné zážitky stály na počátku mé kariéry démonologa, stejně jako můj silný otec, trpící matka, drsná čtvrt a milující senzibilní manželka. Když mi bylo osmnáct nebo devatenáct let, věděl jsem, co jsou to nadpřirozené jevy, protože jsem s nimi žil. Když jsme s Lorraine začali vyšetřovat strašidelné domy, věděl jsem, jak vyděšení tito lidé ve skutečnosti jsou... a jak „skutečné“ tyto zážitky mohou být.

Věděl jsem, jak se lidé dokáží vyděsit z pouhého sotva slyšitelného zvuku v temné místnosti v domě, kde straší. Uvědomoval jsem si, jak děsivé je pomyšlení, že musíte do toho domu jít sám a třeba tam i v noci sám spát. Pochopil jsem to, protože jsem to prožil. Existuje staré přísloví: „Zkušenost je nepřenositelná.“

Měl jsem tedy motivaci a chtěl jsem porozumět děsivým věcem, které se mi jako chlapci děly... a chtěl jsem pomáhat ostatním, kteří to také zažívali. Moje zkušenosti a okolnosti z dětství vyvolávaly otázky, na které podle všeho nikdo nedokázal odpovědět. Zároveň mi to ale dávalo sílu a víru těmto děsivým věcem čelit. Lorraine chápala mou zvědavost a obavy, protože jako dítě zjistila, že má schopnosti, které ostatní také nechápali.

Ať už jste povoláním sportovec, umělec, obchodník nebo policista, „instinkty“ nepocházejí ze vzdělání a často předurčují úspěch či neúspěch. Věřím, že „instinkt“ není nic víc než jemné uvědomění si duchovních i fyzických vodítek, která jsou nám všem dána do vínku. V průběhu desetiletí těmto instinktům stále víc důvěřuji. A určitě mi pomohly v mém ověřování démonických případů.

ŽIVOT DÉMONOLOGA

Být démonologem není snadný život. Někdy vás milují a chválí, mnohokrát vás zatracují a urážejí. A to mluvím jen o lidech. Démoni jsou horší – mnohem horší. To, jak lidé reagují na mou práci, závisí na jejich pohledu na svět a na tom, co vědí o mně a o mé práci. Mnoho z nich se mě bude snažit srazit na kolena, bagatelizovat, urážet, nebo o mně budou lhát.